

Bilag til forslag til lov om ændring af udlændingeloven

(Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.)

Retspraksis vedrørende afgørelser om udvisning*1. Afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol*

En udvisning må ikke udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 om retten til respekt for privat- og familielivet.

Der refereres i det følgende en række domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), der giver et billede af, hvilke nærmere elementer der indgår i proportionalitetsafvejningen i forbindelse med EMRK artikel 8. Der kan i øvrigt henvises til gennemgangen i Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, 2000 og 2001-2002.

1. Udlændingen er født i udvisningslandet eller kommet dertil i barnealder:

Beldjoudi mod Frankrig, Dom af 26. marts 1992 (Krænkelser): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, født i Frankrig i 1950. K's forældre og fire søskende boede i Frankrig. K's forældre havde undladt at afgive erklæring om anerkendelse af fransk statsborgerskab inden 1967, hvor dette var muligt. I 1970 fik K afslag på en ansøgning om statsborgerskab i forbindelse med indgåelse af ægteskab med en fransk statsborger. Parret havde ikke nogen børn. I perioden 1969 til 1978 blev K idømt sammenlagt cirka ti års fængsel for fem forskellige forhold, heriblandt tyveri, voldeligt overfald og våbenbesiddelse. I 1979 blev K udvist af Frankrig under henvisning til, at han udgjorde en trussel mod den offentlige orden. I 1986 blev K for et nyt forhold idømt fængsel i 18 måneder, hvoraf 10 måneder var betinget.

EMD anførte, at K havde været gift i over 20 år, og at samlivet i hele denne periode havde fundet sted i Frankrig, og at de perioder, hvor det midlertidigt havde været afbrudt som følge af K's afsoning af fængselsstraffene, ikke havde

ført til ægteskabets opløsning. EMD lagde endvidere vægt på, at K indtil 1963 havde været fransk statsborger og havde mistet dette, da hans forældre havde undladt at afgive erklæring om anerkendelse af dette. EMD erindrede også om, at K dengang var mindreårig, hvorfor han ikke selv havde kunnet afgive denne erklæring, men i 1970 havde indgivet ansøgning om fransk statsborgerskab. K havde endelig tilbragt hele sit liv – over 40 år – i Frankrig, var uddannet i fransk og syntes ikke at kunne arabisk. K syntes ikke at have nogen tilknytning til Algeriet bortset fra statsborgerskabet. K var endelig gift med en fransk statsborger, som måtte formodes at få store vanskeligheder med at tilpasse sig i Algeriet, ligesom der kunne være reelle og juridiske problemer forbundet hermed. EMD fandt på denne baggrund, at en udvisning af K ville være i strid med EMRK artikel 8. (Dissens).

Bouchelkia mod Frankrig, Dom af 29. januar 1997 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, som var indrejst i Frankrig i 1972 som 2-årig med sin familie. I 1986 mødte K en fransk kvinde. I 1988 blev K straffet med fængsel i fem år for voldtægt, vold og tyveri, begået da han var 17 år. Den 11. juni 1990 traf indenrigsministeren afgørelse om at udvise K, hvilket blev effektueret den 9. juli 1990. I 1992 indrejste K illegalt i Frankrig, og i 1995 blev K idømt fængsel i fem måneder for et nyt forhold. I 1993 fik K og hans franske kæreste et barn, og i 1996 blev parret gift. K havde alene en onkel i Algeriet.

EMD bemærkede, at K, som var 20 år, enlig og uden børn, da afgørelsen om udvisning blev truffet, havde bevaret forbindelsen til sit oprindelsesland, hvor han havde nære slægtninge. EMD fandt, at udvisningen ikke indebar en krænkelse af EMRK artikel 8 og lagde herved stor vægt på karakteren af den kriminalitet, der gav anledning til udvisningen. Det forhold, at K var 17 år, da han begik voldtægten, ændrede ikke ved alvoren og karakteren af denne forbrydelse. Det forhold,

at K efter udvisningen – som illegal immigrant – havde opbygget en familie, medførte endvidere ikke, at afgørelsen om udvisning var unødvendig. (Dissens).

Der kan endvidere henvises til **Nasri mod Frankrig**, Dom af 13. juli 1995 (Krænkelse), **Mehemi mod Frankrig**, Dom af 26. september 1997 (Krænkelse), **Baghli mod Frankrig**, Dom af 30. november 1999 (Ikke krænkelse), **Coretti mod Tyskland**, Beslutning af 3. maj 2001 (Ikke krænkelse), **Yilmaz mod Tyskland**, Dom af 17. april 2003 (Krænkelse) og **Mokrani mod Frankrig**, Dom af 15. juli 2003 (Krænkelse).

2. Udlændingen er gift eller samlever med en person, der bor i opholdslandet:

Nwosu mod Danmark, Beslutning af 10. juli 2001 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en nigeriansk statsborger K, født i 1959, der var indrejst i Danmark i 1992 som asylansøger. I begyndelsen af 1993 indgik K ægteskab med en dansk statsborger, men ægteskabet varede kun seks måneder. I december 1993 indgik K ægteskab med en anden dansk statsborger. K fik afslag på asyl, men i 1994 fik han opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet. K havde ikke nogen børn. K's forældre og to søstre boede i Nigeria, og han havde under opholdet i Danmark besøgt Nigeria tre gange, senest i januar 1998. I juni 1998 blev K idømt fængsel i 3½ år for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. Den 2. november 2000 blev udvisningen effektueret. K gjorde i forbindelse med sagen gældende, at han som følge af den danske dom risikerede fem års fængsel i Nigeria under forhold, der ville være grusomme og inhumane.

EMD udtalte, at den kun i begrænset omfang havde afgjort sager, hvor hovedbarrieren for udvisning var de vanskeligheder, som ægtefæller ville have med at forblive sammen og i særdeleshed som en ægtefælle og/eller børn ville have ved at leve i den udvistes oprindelsesland. Det var derfor nødvendigt at opstille nogle vejledende principper med henblik på at undersøge, om udvisningen var nødvendig i et demokratisk samfund. EMD ville i en sag af denne karakter tage følgende faktorer i betragtning: karakteren og alvoren af den begåede forbrydelse, varigheden af udlændingens ophold i udvisningslandet, tidsrummet, der var forløbet, siden forbrydelsen blev begået og udlændingens adfærd i denne pe-

riode, de involverede personers nationalitet, udlændingens familiemæssige situation, herunder ægteskabets varighed, andre faktorer, der udtrykte effektiviteten af parrets familieliv, om ægtefællen kendte til forbrydelsen på det tidspunkt, hvor vedkommende indgik i et familiemæssigt forhold, om der var børn i ægteskabet og i givet fald deres alder samt alvoren af de vanskeligheder, som ægtefællen sandsynligvis ville møde i oprindelseslandet (selvom det faktum, at en person muligvis vil møde visse vanskeligheder ved at følge sin ægtefælle, ikke i sig selv udelukker en udvisning).

EMD konstaterede, at udvisningen var begrundet i den særlig alvorlige og skadelige karakter af de forbrydelser, som K var fundet skyldig i. Under hensyn til de ødelæggende virkninger, som narkotika påfører folks liv, forstod EMD, hvorfor myndighederne udviser stor fasthed over for dem, der aktivt udspreder denne svøbe. Selv om K ikke tidligere var straffet, påvirkede dette ikke alvoren og grovheden af en sådan forbrydelse.

EMD var enig med de danske myndigheder i, at K havde bevaret stærke bånd til oprindelseslandet, og at K's bånd til Danmark hovedsagligt syntes forbundet til ægteskabet med en dansk statsborger. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt K's hustru ville være udelukket fra at følge K til Nigeria, var EMD ikke overbevist om K's argumenter om, at hustruen ikke kunne få opholdstilladelse, når K skulle afsone, idet EMD ikke fandt, at der var beviser i sagen for, at de nigerianske myndigheder var eller ville blive informeret om forbrydelserne begået i Danmark.

EMD fandt herefter, at de danske myndigheder grundigt havde undersøgt og afvejet de relevante interesser og handlede inden for deres skønsmargin. EMD fandt, at indgrebet i K's ret til respekt for privat- og familieliv var understøttet af relevante og tilstrækkelige begrundelser og var proportional efter formålene i artikel 8, stk. 2, samt kunne anses for nødvendige i et demokratisk samfund. Klagen var herefter åbenbart grundløs.

Boultif mod Schweiz, Dom af 2. august 2001 (Krænkelse): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, født i 1967, der i 1992 var indrejst i Schweiz. K havde forinden boet syv år i Italien. I 1994 blev K dømt for ulovlig besiddelse af våben, og i 1995 blev K idømt 1½ års betinget fængsel for røveri og hærværk, hvilken straf i

1997 af appelretten blev forhøjet til to års ubetinget fængsel. I 1998 afviste myndighederne at forny K's opholdstilladelse, og i 1999 blev K meddelt indrejseforbud på ubestemt tid. K var gift med en schweizisk statsborger.

EMD konstaterede, at K's forbrydelse var alvorlig. K havde dog ikke siden begået kriminalitet. Endvidere havde K efterfølgende blandt andet taget en uddannelse og arbejdet, og K var blevet løsladt før tid. EMD fandt på denne baggrund, at K alene udgjorde en meget begrænset fare for den offentlige orden, da myndighederne traf afgørelse om ikke at forny K's opholdstilladelse.

EMD bemærkede endvidere, at K's ægtefælle ingen bånd havde til Algeriet, og at hun ikke talte arabisk. Under sådanne forhold fandt EMD, at man ikke kunne forvente at ægtefællen fulgte med K til Algeriet. Det var endvidere ikke godtgjort, at K og ægtefællen kunne få opholdstilladelse i Italien. EMD fandt, at K var udsat for en alvorlig forhindring for at etablere et familieliv, da det ville være næsten umuligt for K at have et familieliv uden for Schweiz.

EMD fandt, at indgrebet ikke var proportionalt med de legitime mål, og at konventionens artikel 8 var krænket.

Amrollahi mod Danmark, Dom af 11. juli 2002 (Krænkelse): Sagen vedrørte en iransk statsborger K, født i 1966, der i 1989 var indrejst i Danmark og havde søgt asyl. I 1990 fik K opholdstilladelse som flygtning, og i 1994 fik K tidsbegrænset opholdstilladelse. I 1992 mødte K en dansk kvinde. Parret fik i 1996 et barn, blev gift i 1997 og fik endnu et barn i 2001. K's ægtefælle havde endvidere fra et tidligere forhold et barn, født i 1989, som boede sammen med K og K's ægtefælle. K havde indtil 1996 et pizzeria. I 1997 blev K idømt tre års fængsel for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. I september 1998 fandt byretten, at der ikke var grundlag for at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50. I oktober 1998 stadfæstede landsretten denne afgørelse. I 1999 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at K ikke ville risikere forfølgelse i Iran. I januar 2000 stadfæstede Flygtningævnets Udlændingestyrelsens afgørelse. K begærede herefter udvisningsspørgsmålet prøvet på ny efter udlændingelovens § 50. I februar 2000 omgjorde byretten afgørelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50. Imidlertid omgjorde landsretten denne afgørelse i marts 2000

under henvisning til, at der alene er én prøvelsesmulighed efter udlændingelovens § 50. I september 2000 stadfæstede Højesteret landsrettens afgørelse.

EMD fandt, at udvisningen var baseret på en alvorlig forbrydelse. Der kunne ikke ses bort fra alvoren af en sådan forbrydelse, heller ikke selv om K ikke tidligere var straffet.

EMD konstaterede, at K havde forladt Iran i 1987 som 21-årig, at hans modersmål var farsi, og at han havde modtaget al skoleundervisning i Iran. K havde derfor utvivlsomt tilknytning til Iran. EMD fandt dog, at der ikke var noget, der tydede på, at K havde bevaret en stærk tilknytning til Iran, navnlig fordi K havde mistet kontakten med sin familie dér i 1987.

For så vidt angik K's tilknytning til Danmark var denne hovedsagligt forbundet med hans ægtefælle, børn og steddatter, som alle var danske statsborgere. K og hans ægtefælle var blevet gift i 1997, en uge før K's dom, men da parret havde indledt deres forhold i 1992, var EMD ikke i tvivl om forholdets effektivitet. K havde derfor stærke bånd til Danmark.

EMD konstaterede, at K's ægtefælle var dansk statsborger, at hun aldrig havde været i Iran, at hun ikke talte farsi, og at hun ikke var muslim. K's ægtefælle havde ikke nogen tilknytning til Iran, bortset fra at hun var gift med en iransk mand. Under disse omstændigheder accepterede EMD, at selv hvis det ikke ville være umuligt for K's ægtefælle og børn at bo i Iran, så ville det ikke desto mindre skabe dem åbenbare og alvorlige vanskeligheder. Hertil kom, at K's steddatter nægtede at flytte til Iran. Under disse omstændigheder fandt EMD, at K's ægtefælle ikke kunne forventes at følge med K til Iran. Der forelå endvidere ikke oplysninger om, at K og hans ægtefælle kunne tage ophold i Tyrkiet eller Grækenland eller i noget andet land end Iran. Som følge af udvisningen af K for bestandig ville familien således blive adskilt, da det de facto ville være umuligt for familien at fortsætte familielivet udenfor Danmark.

EMD fandt på denne baggrund, at en udvisning af K ville være uproportional med de forfulgte mål, og at gennemførelsen af udvisningen derfor ville være i strid med EMRK artikel 8.

Der kan endvidere henvises til **Öztürk mod Norge**, Beslutning af 21. marts 2000 (Ikke krænkelse), **Aftab mod Norge**, Beslutning af 4. maj 2000 (Ikke krænkelse), **Caglar mod Tyskland**,

Beslutning af 7. december 2000 (Ikke krænkel-
se), og **Üner mod Nederlandene**, Dom af 5. juli
2005 (Ikke krænkel- se – se nedenfor).

3. Udlændingen har mindreårige børn, der bor i opholdslandet:

**Mehemi mod Frankrig, Dom af 26. septem-
ber 1997 (Krænkel- se):** Sagen vedrørte en alge-
risk statsborger K, der var født i Frankrig i 1962.
K havde tre børn, født i 1982, 1983 og 1984, som
var franske statsborgere. I 1986 blev K gift med
børnenes moder, der var italiensk statsborger. I
1991 blev K straffet med fængsel i seks år for
narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. I
1995 blev afgørelsen om udvisning fuldbyrdet.

EMD bemærkede, at K var født i Frankrig,
havde modtaget al sin skoleundervisning dér og
boet dér til sit 33. år. K's forældre og fire søsken-
de boede i Frankrig, ligesom K's hustru og tre
mindreårige børn, der var født i Frankrig og var
franske statsborgere. Det var endvidere ikke
fastslået, at K havde anden tilknytning til Alge-
riet end sit statsborgerskab. K havde derimod før
udvisningen foretaget flere rejser til Marokko.
På den anden side anerkendte EMD, at myndig-
hederne viser stor fasthed over for de, der aktivt
medvirker til spredning af narkotika, og det for-
hold, at K i forening med andre importerede store
kvanta hash vejede tungt. Ikke desto mindre
ville K's manglende tilknytning til Algeriet,
styrken af hans tilknytning til Frankrig og frem
for alt, at udvisningen for bestandig ville skille
ham fra sine mindreårige børn og hustru gøre
denne uproportional. EMD fandt, at en udvis-
ning var en krænkel- se af artikel 8.

**Antate mod Frankrig, Beslutning af 11. juni
2002 (Ikke krænkel- se):** Sagen vedrørte en ma-
rokkansk statsborger K, født i 1964, der i 1975
var indrejst i Frankrig med sin familie. K fik tre
børn med en fransk kvinde, med hvem han sam-
levede indtil omkring 1993. K anerkendte fader-
skabet til to af børnene, der var født i 1985 og
1988. I perioden 1986 til 1991 blev K straffet fle-
re gange for blandt andet vold og tyveri og idømt
sammenlagt knap tre års fængsel. I 1993 blev K
udvist af Frankrig.

EMD konstaterede, at de særlige bånd til
værtslandet – om end i mindre grad – eksisterede
for K, der var indrejst i en alder af 11 år. Selv om
K havde forholdsvis betydelige bånd til sit føde-
land, hvor han havde tilbragt sin barndom og

gennemført en del af sin skolegang, havde han
talrige navnlig sociale bånd til Frankrig, hvor
han havde tilbragt sin ungdom, havde afsluttet
sin skolegang og været i arbejde. EMD konstate-
rede i øvrigt, at K's centrale familiemæssige
bånd var knyttet til Frankrig, hvor han havde
sine forældre og fire søskende, og hvor han hav-
de skabt en familie. Selv om K ikke havde for-
bindelse til sin samlever, syntes han før udrejsen
at have haft kontakt til sine børn, selv om der var
en geografisk afstand mellem forældrene. EMD
var opmærksom på, at det var vanskeligt, for
ikke at sige umuligt, for K at opretholde forbin-
delsen til sine børn.

EMD lagde vægt på karakteren af den pådøm-
te kriminalitet. Selv om straffen i dommen af
1991 (2 års fængsel for voldelig blufærdigheds-
krænkel- se og tyveri) ikke var særlig alvorlig, var
karakteren af forbrydelsen som fremhævet af ret-
ten alvorlig. Myndighederne havde derfor grund
til at overveje udvisning af K, som også tidligere
var straffet tre gange, herunder med en fængsels-
dom på seks måneder for vold og tyveri. EMD
fandt herefter, at udvisningsbeslutningen ikke
var uproportional med de forfulgte mål og afvi-
ste klagen som åbenbart grundløs.

4. Udlændingen er mindreårig eller ung:

**Jakupovic mod Østrig, Dom af 6. februar
2003 (Krænkel- se):** Sagen vedrørte en bosnisk-
hercegovinsk statsborger K, født i 1979, der ind-
rejste i Østrig sammen med sin broder i 1991
med henblik på familiesammenføring med sin
moder. I august 1995 blev K idømt fem måne-
ders betinget fængsel for indbrudstyveri. I sep-
tember 1995 blev K udvist af Østrig med indrej-
seforbud for ti år. I februar 1996 blev K idømt ti
ugers betinget fængsel for indbrudstyveri. I april
1997 blev afgørelsen om udvisning effektueret.

EMD konstaterede, at K på tidspunktet for ud-
visningen ikke havde opholdt sig i Østrig i lang
tid - alene fire år. Endvidere var K's situation
ikke sammenlignelig med en andengenerations-
indvandrers situation, idet K var indrejst i Østrig
i en alder af 11 år og havde gået i skole i sit op-
rindelsesland, hvorfor K måtte have været vel
bekendt med dets sprog og kultur. Imidlertid for-
styrrede indrejseforbudet K's privat- og familie-
liv: K var indrejst i Østrig sammen med sin bro-
der for at bo hos deres moder og hendes nye fa-
milie, og K havde tilsyneladende ikke nogen
slægtninge i Bosnien. K's fader var i Bosnien,

men K hævdede, at han sidst havde set sin fader i 1988, og at faderen havde været savnet, siden krigen sluttede i Bosnien.

EMD fandt, at der måtte foreligge meget tungtvejende grunde til at retfærdiggøre udvisning af en ung person (16 år) alene til et land, som for nylig havde oplevet en periode med krig og forringede levevilkår, og uden bevis på at tætte slægtninge boede dér.

EMD bemærkede endvidere, at selvom alvoren af den begåede kriminalitet ikke skulle undervurderes, kunne denne ikke sammenlignes med en domfældelse for en voldshandling, og der var ikke nogen antydning af, at sådanne sigtelser nogensinde skulle have været rejst over for K.

EMD fandt ikke, at det af K oplyste om, at han var forlovet med en kvinde i Østrig, som havde født hans barn i 1998, var et tungtvejende element, der skulle tages i betragtning, idet K ikke havde anført, at han havde påbegyndt dette forhold før september 1995, hvor han var meddelt indrejseforbud, og at K efter dette tidspunkt måtte være klar over, at hans ophold i Østrig var ulovligt.

På baggrund af en samlet vurdering fandt EMD, at indgrebet var uproportionalt med de forfulgte formål, og at myndighederne havde krænket artikel 8. (Dissens).

5. Tidligere straffe samt påstande om udvisning:

Adam mod Tyskland, Beslutning af 4. oktober 2001 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en tyrkisk statsborger K, født i 1973, der i en alder af fem år var indrejst i Tyskland med sin familie. I 1988 blev K anbragt på ungdomshjem efter at have begået flere kriminelle forhold som mindreårig. I 1989 meddelte Udlændingemyndighederne K en skriftlig advarsel om, at han risikerede at blive udvist på grund af sin kriminelle adfærd. I 1989-1997 blev K straffet gentagne gange for blandt andet berigelseskriminalitet. K blev herunder på ny advaret om, at han i gentagelses-tilfælde ville risikere udvisning. I 1996 blev K idømt fængsel i et år for tyveri, og i 1998 traf myndighederne beslutning om at udvise K.

EMD fandt, at udvisningsbeslutningen ikke kunne anses for uproportional med de forfulgte legitime formål. Efter EMD's opfattelse var det afgørende element i proportionalitetsafvejningen alvoren af de lovovertrædelser, som K havde begået i en sammenhængende periode fra 1989

til 1996 trods talrige advarsler fra udlændingemyndighederne om ophævelse af opholdstilladelsen, og kriminalitetens grovhed var blevet påvist gennem den samlede straf af fængsel i 3½ år, som K var blevet idømt.

Bairouk mod Frankrig, Beslutning af 26. februar 2002 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en marokkansk statsborger, født i 1968, der i en alder af to år var indrejst i Frankrig med sin familie. I 1990-1996 blev K straffet gentagne gange for blandt andet tyveri og narkotikakriminalitet. I 1991 var K blevet udvist for bestandig, men i 1992 ændrede appelretten denne afgørelse. I 1996 traf indenrigsministeren beslutning om udvisning. Denne udvisningsbeslutning blev ophævet af den administrative domstol i 1997, men godkendt af appelretten i 1998. K var ugift og havde ikke børn.

EMD fandt, at udvisningsbeslutningen måtte anses for nødvendig i et demokratisk samfund. Efter EMD's opfattelse var det afgørende element i proportionalitetsafvejningen karakteren, alvoren og antallet af lovovertrædelser, som udvisningsafgørelsen var begrundet i. EMD konstaterede, at på det tidspunkt, hvor afgørelsen blev truffet, var K dømt seks gange i træk i perioden 1989-1996 og idømt fængselsstraffe mellem fire måneder og 3½ år, der samlet udgjorde seks år og otte måneder. Selv om nogle af domfældelserne ikke var så alvorlige, havde K recidiveret på trods af udvisningsafgørelsen i 1991, der dog var blevet ændret i 1992. EMD gentog sin forståelse for myndighedernes faste reaktion over for de, der udspreder narkotika. De gentagne forbrydelser udgjorde på denne baggrund en fare for den offentlige orden og sikkerhed.

Der kan endvidere henvises til **Boughanemi mod Frankrig, Dom af 24. april 1996 (Ikke krænkelse)**, **Coretti mod Tyskland, Beslutning af 3. maj 2001 (Ikke krænkelse)**, **Benhebba mod Frankrig, Dom af 10. juli 2003 (Ikke krænkelse)** og **Yilmaz mod Tyskland, Dom af 17. april 2003 (Krænkelse)**.

6. Indrejseforbuddets længde:

Radovanovic mod Østrig, Dom af 22. april 2004 (Udvisning for bestandig uproportional): Sagen vedrørte en serbisk-montenegrinsk statsborger K, født i Østrig i 1979, der efter syv måneders ophold i Østrig blev flyttet til sine bedsteforældre i Serbien og Montenegro. I 1989 ind-

rejste K på ny i Østrig for igen at bo hos sine forældre. I juli 1997 blev K idømt 30 måneders fængsel, heraf 24 måneders betinget fængsel, for røveri og indbrudstyveri. I september 1997 blev K udvist for bestandig. K var ugift og havde ikke nogen børn.

EMD konstaterede, at K ikke var andengenerationsindvandrer, idet han – trods sin fødsel i Østrig – ikke havde levet permanent i Østrig, før han blev ti år. På grund af K's unge alder på indrejsetidspunktet ville EMD ikke desto mindre vurdere nødvendigheden af indgrebet ved at anvende de samme kriterier, som normalt anvendes i sager med andengenerationsindvandrere, der endnu ikke har stiftet egen familie i opholdstaten. Disse kriterier var karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet samt længden af udlændingens ophold i opholdsstaten. Endvidere ville K's familieband og sociale band til opholdsstaten blive taget i betragtning.

EMD lagde vægt på, at K – selvom han var fundet skyldig i røveri – alene var idømt seks måneders ubetinget fængsel og 24 måneders betinget fængsel. Uden at ignorere den alvorlige karakter af den begåede kriminalitet bemærkede EMD, at K var mindreårig, da han begik forholdene, at K ikke tidligere var straffet, og at hovedparten af den relative høje straf var betinget. EMD var derfor ikke overbevist om, at K udgjorde en sådan fare for den offentlige orden som nødvendiggjorde den konkrete sanktion.

Under hensyn til at K var født i Østrig, hvor K senere afsluttede sin uddannelse og erhvervspraktik, mens han boede hos sin familie, at K's familie havde boet i Østrig i en lang periode, at K havde tidsbegrænset opholdstilladelse, da han begik kriminaliteten, og at K efter sine bedste forældres død ikke længere havde slægtninge i Serbien og Montenegro, fandt EMD, at K's familieband og sociale band var meget stærkere til Østrig end til Serbien og Montenegro.

EMD fandt på denne baggrund, at det meddelte indrejseforbud for bestandig var alt for hård en sanktion. En mindre indgribende sanktion, som f.eks. et tidsbegrænset indrejseforbud, ville have været tilstrækkeligt. EMD fandt således, at myndighederne ved at udvise K for bestandig ikke havde ramt en rimelig balance mellem de involverede interesser, og at indrejseforbudet for bestandig var uproportionalt med de forfulgte mål.

Üner mod Nederlandene, Dom af 5. juli 2005 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en tyr-

kisk statsborger K, født i 1969, der i 1981 indrejste i Nederlandene som 12-årig sammen med sin moder og to brødre med henblik på familiesammenføring med sin fader. I 1988 fik K tidsbegrænset opholdstilladelse. I 1989 blev K idømt bødestraf for forstyrrelse af freden, og i 1990 blev K idømt en bødestraf og en betinget frihedsstraf på to uger for vold mod offentlig ansat. I 1991 indledte K et forhold til en nederlandsk kvinde, A, og parret flyttede sammen i juni 1991. I 1992 fik parret et barn. I juni 1992 blev K idømt 80 timers samfundstjeneste for vold mod offentlig ansat. I november 1992 flyttede K og A fra hinanden, men parret bevarede en tæt kontakt. I 1994 blev K idømt syv års fængsel for vold med døden til følge. I 1996 fik K og A endnu et barn. I 1997 fik K inddraget sin opholdstilladelse og blev udvist med indrejseforbud for ti år. I januar 1998 blev K løsladt fra fængslet. I februar 1998 afslog domstolene en klage fra K over afgørelsen om udvisning, hvorefter K blev udsendt til Tyrkiet. Kort efter vendte K tilbage til Nederlandene, hvorefter han i juni 1998 på ny blev udsendt til Tyrkiet. Myndighederne afviste flere gange herefter at omgøre udvisningen.

EMD konstaterede, at de af K begåede forbrydelser (vold med døden til følge) utvivlsomt udgjorde særdeles alvorlige forbrydelser, hvis karakter også var afspejlet i den strenge straf af syv års fængsel. Det var endvidere ikke K's første domfældelse. Selv om K under sin afsoning havde taget forskellige kurser, fandt EMD, at der ikke var oplysninger om K's opførsel efter løsladelsen, der indikerede, at den fare K udgjorde for den offentlige orden og sikkerhed var blevet mindre. Tværtimod var K efter at være blevet udsendt af Nederlandene vendt tilbage dertil og havde således overtrådt immigrationsreglerne.

EMD bemærkede, at da K blev udvist i 1997, havde han boet lovligt i Nederlandene i 16 år, da han i en relativ ung alder (12 år) flyttede dertil sammen med sin moder og broder med henblik på familiesammenføring. K's nære familiemedlemmer havde således også boet i Nederlandene i lang tid. EMD var imidlertid ikke overbevist om, at Tyrkiet, hvor K havde tilbragt de første 12 år af sit liv, var blevet så fremmed for K, at han ikke længere ville kunne bosætte sig dér.

EMD fandt, at der mellem K og A var et tæt forhold, selv om K og A ikke havde samlevet siden 1992. Selv om EMD accepterede, at det ville indebære visse sociale besværligheder for A og

børnene, der alle var nederlandske statsborgere, at følge med K til Tyrkiet, fandt EMD ikke, at der var noget der tydede på, at der var uoverstigelige hindringer for A og børnene for at bosætte sig i Tyrkiet.

EMD bemærkede, at K's børn på tidspunktet for udvisningen stadig var meget unge – henholdsvis seks og 1½ år – og derfor i en alder, hvor de kunne tilpasse sig. Kun et af børnene boede med K, og det var for en relativ kort tid, idet K flyttede fra familien i 1992, hvor barnet var seks måneder, og K var indsat fra maj 1993 indtil udvisningen. Hvis A valgte at blive i Nederlandene med børnene, ville splittelsen af familien derfor ikke have samme indvirkning, som hvis de havde boet sammen som en familie i meget længere tid.

EMD tog endvidere i betragtning, at K ikke var udvist for bestandig.

Under disse omstændigheder fandt EMD, at der ikke havde været en krænkelse af EMRK artikel 8. (Dissens).

Der kan endvidere henvises til *Yilmaz mod Tyskland*, Dom af 17. april 2003, og *Benhebba mod Frankrig*, Dom af 10. juli 2003.

2. Domme fra Højesteret og landsretterne

Der refereres i det følgende en række domme fra Højesteret og landsretterne, der kan give et billede af, hvorledes den konkrete afvejning efter udlændingelovens § 26 falder ud ved domstolene. Der kan i øvrigt henvises til gennemgangen i Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, 2000 og 2001-2002.

1. Udlændingen er født i Danmark eller kommet hertil i barnealder:

U.2000.1600H »Vollsmose-sagen« (Ikke udvisning): T, der var tidligere straffet, blev idømt tre års fængsel for røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1. T, som var tyrkisk statsborger, var født i Danmark i 1976. T blev under et ferieophold i Tyrkiet i 1993 forlovet med en tyrkisk pige, som han giftede sig med under et nyt ophold i Tyrkiet i 1995. Ægtefællen kom til Danmark i 1997, og i november 1998 fik de en datter. T's ægtefælle ønskede at blive skilt, idet hun havde mødt en anden mand, som hun og datteren nu boede sammen med.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »T er født og opvokset i Danmark, hvor også hans nærmeste familie fortsat bor. Han har fra sit 12. år i næsten seks år været anbragt i familiepleje hos en dansk familie. Han har gennemført et dansk skoleforløb og påbegyndt en erhvervsgrunduddannelse her i landet. T taler, læser og skriver dansk, mens han har vanskeligt ved at læse og skrive tyrkisk og kun taler dagligdags tyrkisk. Han har flere gange - senest i 1996 - været på kortere ferieophold i Tyrkiet. Han har ikke længere nogen forbindelse med familie i Tyrkiet. Højesteret finder på denne baggrund, at T har en så stærk tilknytning til Danmark og en så beskedne tilknytning til Tyrkiet, at en udvisning af ham - uanset grovheden af den kriminalitet, han har begået, og uanset usikkerheden om ægtefælens og fællesbarnets fremtidige opholdssted efter en eventuel skilsmisse - ville være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Højesteret finder derfor, at T ikke skal udvises, og stadfæster som følge heraf byrettens dom af 15. juni 1999.« T blev således ikke udvist.

U.2005.1766H »Curra-sagen« (Udvisning): T1 og T2, der var tyrkiske statsborgere, blev fundet skyldige i bl.a. røveriforsøg, grov vold samt manddrab ved knivstik. Disse forhold var begået, mens T1 var 17 år og T2 16 år. T1 blev idømt fængsel i ti år, og T2 blev idømt fængsel i otte år. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets flertal: »T1 er født i Danmark, mens T2 kom til Danmark som 3-årig. De har begge haft deres opvækst og skolegang her i landet, hvor også deres forældre og søskende bor. De har således en stærk tilknytning til det danske samfund og til herboende personer. De har dog samtidig en ikke uvæsentlig tilknytning til Tyrkiet og tyrkisk kultur. De taler tyrkisk og har ca. hvert andet år været på besøg i Tyrkiet, hvor de har en stor familie. De er begge straffet tidligere og er nu idømt langvarige fængselsstraffe for bl.a. drab, forsøg på røveri samt grov vold. Efter en samlet afvejning tiltræder vi, at forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, under disse omstændigheder ikke taler afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og at udvisning heller ikke kan anses for stridende mod art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.« T1 og T2 blev udvist for bestandig.

Der kan endvidere henvises til **U.1999.271H**, **U.2000.820H**, **U.2001.856H**, **U.2003.1040H** og **U.2004.2756H**.

2. Udlændingen er gift eller samlever med en herboende:

U.2000.2411H (Ikke udvisning): T, der var nigeriansk statsborger og på gerningsstidspunktet 29 år, blev idømt seks måneders fængsel for kønslig omgængelse med sin danske ægtefælles to drenge på tre og fire år, jf. straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, og § 224, stk. 1. T var indrejst i Danmark i 1996 og havde siden 1997 været gift med sin nuværende danske ægtefælle. Ægtefælleden var gravid med parrets fællesbarn. Ægtefælledens særbørn, som T havde misbrugt seksuelt, var i familiepleje med ugentlig samværsret. Højesteret fandt, at der som følge af T's ægteskab med en ægtefælle, der ikke ville kunne klare sig i Nigeria, ikke var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise T.

U.2001.1082H (Ikke udvisning): T, der var tyrkisk statsborger og på gerningsstidspunktet 37 år, blev af landsretten idømt hæfte i 14 dage for trussel mod offentlig ansat, jf. straffelovens § 119, stk. 1. Landsretten udviste endvidere T med indrejseforbud for tre år og udtalte i den forbindelse: »Tiltalte, der er 38 år gammel, indrejste i Danmark den 9. november 1998 og søgte om asyl. Under asylsagens behandling har han haft ret til at opholde sig her i landet, men har ikke haft lovligt ophold i udlændingelovens forstand. Tiltalte blev gift med K i november 1999 og har boet sammen med hende siden. Den 24. august 2000 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskabet. Tiltalte har bortset fra sin ægtefælle ikke familie i Danmark, og han har 3 børn i Tyrkiet, hvor han efter det oplyste har boet, indtil han indrejste her i landet. Efter en samlet vurdering af den tid, tiltalte har opholdt sig her i landet, sammenholdt med hans tilknytning til Danmark og Tyrkiet, findes de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke afgørende at tale mod udvisning, ligesom proportionalitetsbetragtninger under de foreliggende omstændigheder ikke kan føre til, at udvisning ikke skal finde sted.« Højesteret ændrede landsrettens dom, således at straffen blev gjort betinget. Højesteret frifandt endvidere T for udvisningspåstanden, idet Højesteret udtalte, at: »under hensyn til tiltaltes ægteskab med en

dansk kvinde, bør tiltalte ikke udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. herved § 26, stk. 1.«.

U.2001.1334H (Udvisning): T1 blev idømt otte års fængsel for narkotikakriminalitet. T1, der var født i Tyrkiet i 1970, havde to herboende mindreårige børn med en tidligere ægtefælle og samlevede nu med en herboende kvinde, der ligeledes havde to børn. T3 blev idømt fire års fængsel for narkotikakriminalitet. T3 var født i Tyrkiet i 1970. T6 blev idømt syv års fængsel for narkotikakriminalitet. T6 var født i Tyrkiet i 1972.

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T1, T3 og T6 udtalte Højesteret:

»Tiltalte T1 kom i 1977 som 7-årig til Danmark, hvor han har haft hele sin skolegang og videregående uddannelse, og hvor hans nærmeste familie, herunder hans 2 mindreårige børn, bor. Han har derfor en så stærk tilknytning her til landet, at der som anført i Højesterets dom af 26. januar 2001 må stilles meget strenge krav - afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland - til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. Tiltalte, som behersker det tyrkiske sprog, har gennem de senere års mange rejser til Tyrkiet opbygget en selvstændig tilknytning til Tyrkiet. Omstændighederne i forbindelse med hans forsøg på indsmugling af meget betydelige mængder heroin fra Tyrkiet understreger hans forbindelse til Tyrkiet. Uanset tiltaltes stærke tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at det efter karakteren, omfanget og grovheden af tiltaltes kriminalitet af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt, at tiltalte - der som anført har en ikke ubetydelig tilknytning til Tyrkiet - udvises.

Tiltalte T3 kom til Danmark som 21-årig i 1991. Han er født og opvokset i Tyrkiet, hvor hans forældre og nogle af hans søskende bor. Han har et mindreårigt barn med en kvinde, som er dansk statsborger, og som han under sagen er blevet gift med og nu venter yderligere et barn med. Uanset tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at tiltalte - som har bevaret en betydelig tilknytning til Tyrkiet - efter den begåede kriminalitets karakter og grovhed udvises.

Tiltalte T6 kom til Danmark som 24-årig i 1996. Han er født og opvokset i Tyrkiet, hvor hans forældre og nogle af hans søskende fortsat bor. Han har 2 mindreårige børn med en dansk

kvinde, som han under sagen er blevet gift med. Uanset denne familiemæssige tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at tiltalte som har bevaret en betydelig tilknytning til Tyrkiet - efter den begåede kriminalitets karakter og grovhed udvises.«.

T1, T3 og T6 blev således udvist for bestandig.

U.2002.736H (Ikke udvisning af T1 og T2, udvisning af T3): T1, der var født i 1950, T2, der var født i 1952 og T3, der var født i 1970, blev idømt hhv. fængsel i syv, otte og otte år for narkotikakriminalitet.

T3 var indrejst i Danmark i 1991 som 21-årig. T3's ægtefælle, med hvem T3 havde været gift siden 1988, havde boet i Danmark i cirka 14 år. T3 og ægtefællen havde tre mindreårige børn. T3 havde i perioden 1996-97 arbejde som rengøringsassistent, men havde i øvrigt aldrig haft arbejde. T3 blev udvist med indrejseforbud for bestandig. Højesteret udtalte i den forbindelse: »Tiltalte T3 kom til Danmark i 1991 som 21-årig og havde på gerningstidspunktet boet i Danmark i 8 år. Selv om hensynet til T3's ægtefælle og parrets mindreårige børn taler mod udvisning, tiltræder Højesteret efter karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, at denne tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandig.«.

T1 og T2 blev frifundet for påstand om udvisning. Højesterets flertal (tre dommere) udtalte i den forbindelse: »Tiltalte T1 kom til Danmark i 1968 som 17-årig og havde på gerningstidspunktet boet i Danmark i knap 32 år, medens tiltalte T2 kom til Danmark i 1973 som 21-årig og havde boet i Danmark i 26 år. For begge disse tiltalte gælder, at de har ægtefælle og voksne børn i Danmark, at de må anses for integrerede i det danske samfund, idet de til stadighed har haft arbejde og behersker det danske sprog, og at deres aktuelle tilknytning til hjemlandet Makedonien er beskeden. På denne baggrund tiltræder vi, at der for disse tiltaltes vedkommende foreligger så afgørende hensyn, som taler mod udvisning, at udvisning bør undlades trods karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. stk. 1.

Om udvisning af T1 og T2 udtalte Højesterets mindretal (to dommere): »De tiltalte T1 og T2 har begge af de af flertallet nævnte grunde en meget stærk tilknytning til Danmark. Der må derfor stilles meget strenge krav - afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland - til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. T1

straffes med fængsel i 7 år for besiddelse med henblik på videreoverdragelse af 5,472 kg heroin. T2 straffes med fængsel i 8 år, idet han yderligere med henblik på videreoverdragelse har været i besiddelse af en mængde heroin svarende til en salgspris på 336.650 kr., hvilket ifølge anklagemyndigheden og forsvareren er lig med en mængde på ca. et halvt kilo. Besiddelse af heroin i sådanne mængder, som der her er tale om, forudsætter direkte eller indirekte deltagelse i internationale netværk og er samtidig en forbrydelse, som skaber grobund for heroinmisbrugerens berigelseskriminalitet og selvdestruktion. Den kriminalitet, de tiltalte har begået, er derfor af en sådan karakter og grovhed, som i overensstemmelse med den gældende udlændingelov udløser et særligt samfundsmæssigt behov for af præventive grunde at kunne reagere med udvisning. Den begåede kriminalitet taler således i sig selv - i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols forståelse af proportionalitetskravet i konventionens artikel 8 - med styrke for en udvisning af begge de tiltalte uanset deres stærke tilknytning til Danmark. T1 har efter vores opfattelse bevaret en ikke ubetydelig tilknytning til Makedonien, hvor han er født og vokset op i Tetovo-området, hvor han løbende har været på ferie, hvor han i 1972 blev gift med en lokal kvinde, hvor han gjorde militærtjeneste i 1975-76, hvor hans ægtefælle og deres 4 fællesbørn, der alle har bevaret deres fremmede statsborgerskab, boede indtil 1991, og hvor hans ægtefælle stadig har familie. Også T2 har efter vores opfattelse bevaret en ikke ubetydelig tilknytning til Makedonien, hvor han er født og opvokset i Tetovo-området, hvor han løbende har været på ferie, hvor hans forældre og flere af hans søskende fortsat bor, og hvortil de sproglige og kulturelle bånd i øvrigt er opretholdt derved, at han har tilbragt det meste af sin fritid her i landet i en albansk fritidsklub. På denne baggrund er der ikke grundlag for at anse udvisning af hverken T1 eller T2 for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, jf. herved bl.a. Den Europæiske Menneskeretsdomstols afgørelse af 7. december 2000 i sag »Application no. 62444/03 by Ahmed Duran Cagler against Germany«. Udvisning af såvel T1 som T2 er endvidere efter vores opfattelse bedst i overensstemmelse med Højesterets hidtidige praksis.«.

U.2002.1411H (Ikke udvisning): T, der var tyrkisk statsborger og på gerningstidspunktet 58 år, blev fundet skyldig i drabsforsøg på en kvinde, der var skilt fra T's søn. T var indrejst i Danmark i 1970 som 27-årig og havde opholdt sig her i landet i mere end 30 år. T havde ægtefælle, 5 børn og 10 børnebørn her i landet. T blev i landsretten idømt fængsel i 8 år, men frifundet for påstand om udvisning, idet landsretten fandt, at navnlig varigheden af T's ophold i Danmark og hans tilknytning til herboende familiemedlemmer talte afgørende derimod. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

3. Udlændingen har herboende mindreårige børn:

U.2000.1499H (Ikke udvisning af T1, udvisning af T2): T1 og T2 blev i landsretten idømt hhv. fængsel i tre år og seks måneder og fængsel i tre år og ni måneder for narkotikakriminalitet.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte landsretten: »Ved vurderingen af de nedlagte udvisningspåstande over for de tiltalte T1 og T2 har landsretten foretaget en afvejning af de hensyn, der på den ene side taler for udvisning, herunder navnlig forbrydelseernes art og grovhed, og på den anden side de tiltaltes tilknytning til Danmark.

Tiltalte T1 kom til Danmark fra Tyrkiet i 1971 som 13-årig, og han havde ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 27 år. Hans fraseparerede hustru, med hvem han fortsat har jævnlig kontakt, samt hans 3 børn, heraf et mindreårigt barn, bor fast i Danmark. Han har ingen familie i Tyrkiet. På denne baggrund finder landsretten, at tiltalte T1's tilknytning til Danmark er så stærk, at det uanset grovheden af den begåede narkotikakriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt tiltalte udvises af Danmark. Der er ved afvejningen tillige lagt vægt på, at der alene har været tale om en enkeltstående overtrædelse af narkotikalovgivningen. Tiltalte T1 frifindes derfor for udvisningspåstanden.

Tiltalte T2 kom til Danmark i 1988 som knap 17-årig og har ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 10 år. Han har siden 1995 samlevet med en dansk kvinde, med hvem han har to mindreårige børn. Han har desuden et barn med en anden dansk kvinde. Han har ingen familie i Tyrkiet. Tiltalte T2's tilknytning til Danmark fin-

des ved afvejningen over for den begåede grove narkotikakriminalitet ikke at have en sådan styrke, at det vil være i strid med det ovenfor nævnte proportionalitetsprincip at udvise tiltalte. Da de forhold, som er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, herefter ikke taler afgørende imod udvisning, tager landsretten anklagemyndighedens påstand herom til følge, således at tiltalte T2 udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. § 32.«.

Landsretten frifandt således T1 for påstanden om udvisning, men udviste T2 med indrejseforbud for bestandig. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Østre Landsrets dom af 22. juni 2005 (Ikke udvisning af T1, udvisning af T2): T1 og T2 blev idømt fængsel i to år og seks måneder for narkotikakriminalitet. Både T1 og T2 var tidligere straffet én gang for narkotikakriminalitet.

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T1 udtalte landsretten: »T1 er statsborger i Kenya. Han kom til Danmark i 1992 som 34-årig. Han fik i 1994 tidsubegrænset opholdstilladelse. Fra 1992 til 1996 var han gift med en herboende kvinde fra Uganda. Parret har sammen 2 børn på 10 og 6 år. Han har også en søn på 7 år med en anden kvinde, der også bor i Danmark. Han har endvidere en voksen datter fra Kenya, som siden 1994 har boet i Danmark. Han er efter det oplyste oprindeligt uddannet tømrer og arbejdede efter det oplyste som sådan frem til 2001. Indtil varetagtsfængslingen var han beskæftiget i sin tidligere ægtefælles rengøringsfirma. T1's moder og 2 brødre bor i Kenya. T1's tilknytning til Danmark findes efter oplysningerne om hans sociale og familiemæssige situation at være så stærk, at det uanset grovheden af den begåede kriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, hvis T1 udvises af Danmark. T1 frifindes derfor for påstanden om udvisning.«.

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T2 udtalte landsretten: »T2 er statsborger i Uganda. Han og en broder blev i 1984 familiesammenført med faderen i Danmark. T2 var på daværende tidspunkt 16 år. Han har permanent opholdstilladelse i Danmark. Han har gået i skole i Danmark. Han har deltaget i aktivering, men han har alene i korte perioder været i beskæftigelse. Moderen bor i Uganda. Faderen er død i 2005. T2 har en bror og en halvbror, der begge bor i Danmark, og

han har tæt kontakt til den ene. Han blev i 1991 gift med en kvinde fra Uganda. I marts 1995 blev de skilt. Han har en datter på 8 år med en kvinde, han mødte i Danmark, men som nu bor og er gift i Uganda. Pigen går på kostskole i Uganda. Han har en kusine i Uganda. Henset til den pådømte kriminalitets karakter og alvor og det forhold, at T2 tidligere er idømt en længere ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet, findes den proportionalitetsafvejning, der efter retspraksis byggende på Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal iagttages, ikke at hindre, at udvisning finder sted, ligesom de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn ikke afgørende taler herimod, uanset T2's langvarige ophold i Danmark. Det tiltrædes således, at T2 udvises.«

T1 blev således ikke udvist, men T2 blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

Der kan – blandt mange domme – endvidere henvises til **U.1999.1216H**, **U.2002.736H** (se ovenfor) og **U.2002.1411H** (se ovenfor).

4. Udlændingen er mindreårig eller ung:

Højesterets dom af 19. august 2005, j.nr. 133/2005, (Udvisning): T, der var tidligere straffet for røveri og frifundet for påstand om udvisning, blev i landsretten idømt fængsel i 5½ år for blandt andet flere røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. T var indrejst i Danmark i 1999 i en alder af 13 år efter at have opholdt sig i en flygtningelejr i Pakistan, siden han var 6-7 år. T havde haft lovligt ophold i Danmark i knap fire år. T's far, stedmor og fem søskende opholdt sig ligeledes her i landet, og T havde ingen familie i og havde i øvrigt begrænset tilknytning til sit hjemland Afghanistan. T talte sproget i den egn, hvor han var opvokset, men han kunne ikke læse eller skrive det. T havde en dansk kæreste.

Et flertal af de voterende i landsretten fandt, at T skulle udvises med indrejseforbud for bestandig. Flertallet udtalte i den forbindelse, »at tiltaltes tidligere og nuværende kriminalitet er så alvorlig, at det sammenholdt med hans forholdsvist korte ophold her i landet af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise ham med indrejseforbud for bestandig uanset hans unge alder, tilknytning til herboende personer og begrænsede tilknytning til sit hjemland. På udsendelsestidspunktet vil der være mu-

lighed for, at tiltalte kan påberåbe sig udlændingelovens § 31 og § 50.«

Mindretallet af de voterende udtalte, »at tiltaltes unge alder, tilknytning til herboende familie og manglende tilknytning til sit hjemland afgørende taler mod udvisning uanset den begåede alvorlige kriminalitet, og disse voterende vil derfor frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.«

Landsretten udviste således T for bestandig. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Endvidere kan nævnes **U.2002.350H** og **U.2005.1766H** (»Curra-sagen«).

5. Udlændingens helbredstilstand:

U.2002.816/1H (Udvisning): T, der var irakisk statsborger og på gerningstidspunktet 27 år, blev fundet skyldig i manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdom frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1997 som flygtning. Højesteret stadfæstede landsrettens bestemmelse om udvisning af T med indrejseforbud for bestandig. Den omstændighed, at T led af sindssygdom, kunne ikke føre til et andet resultat. Der henvises endvidere til, at de foreliggende oplysninger om indholdet og anvendelsen af irakisk straffelovgivning ikke gav grundlag for at antage, at der bestod en reel risiko for, at T ville blive strafforfulgt i Irak for de pådømte forhold, og at T ville kunne påberåbe sig udlændingelovens § 31, § 50 og § 50 a, når udsendelse blev aktuel.

Under ankebehandlingen var der gennem Udlændingestyrelsen indhentet oplysninger fra Verdenssundhedsorganisationen WHO om behandlingsmulighederne i Irak. Det fremgik af materialet, at det ikke var umuligt at blive behandlet for sindslidelser i Irak, hvor der både var mulighed for ambulante behandling og behandling under indlæggelse, ligesom der var uddannelsesprogrammer og et nationalt behandlingsprogram.

I materialesamlingen i højesteretssagen indgik blandt andet en dom af 6. februar 2001 fra EMD, Bensaid mod Storbritanien, der vedrørte en skizofren algerisk statsborger. EMD udtalte i denne sag blandt andet, at der ikke var tilstrækkelig reel risiko for, at klagers udvisning ville være i strid med EMRK artikel 3, da der var behandlingsmuligheder i Algeriet. Det forhold, at klagers for-

hold ville være mindre gunstige end i Storbritanien, var ikke afgørende. EMD understregede, at der stilles strenge krav til anvendelsen af artikel 3, og betingelserne herfor var ikke opfyldt i denne sag.

U.2003.2463Ø (Ikke udvisning): T blev idømt fængsel i tre år og seks måneder for narkotikakriminalitet. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. T var indrejst i Danmark i 1992 som 25-årig. T havde to børn her i landet på ni og 16 år samt en 17-årig datter i hjemlandet, Tanzania. Både T og begge herboende børn var hiv-positive.

Af lægeerklæringer fremgik vedrørende T, at »Samlet set må T's situation, såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark være særdeles tvivlsom, idet man under ingen omstændigheder vil kunne tilbyde en så kompliceret medicinsk behandling i Tanzania.«

»Vedr. min udtalelse om T's situation såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark, vil jeg gerne præcisere, at muligheden for at kontrollere samt at give T den optimale HIV-behandling i hendes hjemland er behæftet med dels store økonomiske, dels store logistiske problemer, hvilket således ikke er optimalt for min patient. T's situation og dermed prognose vil således være forværret, hvis patienten ikke længere vil have mulighed for at blive fulgt her i Danmark.«

Af erklæringer fremgik vedrørende T's børn blandt andet, at

»Man må antage, at det for B1's vedkommende vil have meget alvorlige konsekvenser, hvis han ikke længere modtager denne medicinske behandling. Hans HIV-sygdom vil relativt hurtigt blusse op, og før eller siden vil det medføre døden. Der kan ikke siges noget sikkert om tidsrammen herfor, men det vil formentlig være inden for 5 år. For B2's vedkommende vil en manglende mulighed for medicinsk behandling sandsynligvis medføre, at hendes HIV infektion inden for nogle få år vil medføre, at hendes immunfunktion er så svækket, at hun vil udvikle AIDS, og at hun ligeledes på længere sigt uden mulighed for behandling vil dø af denne sygdom.«

Om udvisningsspørgsmålet udtalte landsretten: »Efter de nu foreliggende oplysninger om tiltaltes og hendes børns sygdom finder landsretten uanset kriminalitetens grove karakter, at af-

gørende hensyn taler imod at udvise tiltalte, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.« T blev således ikke udvist.

6. Udlændingen risikerer overlast i hjemlandet:

U.2001.1645H (Udvisning): T, der på gerningstidspunktet var 35 år, blev fundet skyldig i blandt andet manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdom frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1989 som 25-årig og blev i 1990 meddelt asyl. T havde tre mindreårige børn i Danmark, som var i familiepleje.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »Hverken tiltaltes sygdom eller den omstændighed, at hans tre mindreårige børn opholder sig her i landet, hvor de er anbragt i familiepleje, kan - set i lyset af forbrydelsens grovhed - føre til, at udvisning undlades.«

Herefter udtalte Højesterets flertal (tre dommere): »De foreliggende oplysninger om sagens faktiske omstændigheder og om indholdet og anvendelsen af iransk straffelovgivning giver efter vores opfattelse ikke grundlag for at antage, at der består en reel risiko for, at tiltalte vil blive strafforfulgt og idømt dødsstraf i Iran for de pådømte forhold. Herefter og i øvrigt af de grunde, landsretten har anført, stemmer vi for at stadfæste dommens bestemmelser om udvisning.«

Højesterets mindretal (to dommere) udtalte: »Det fremgår af udtalelsen fra ambassaden i Teheran, at personer, der begår forsætligt manddrab, risikerer dødsstraf efter den iranske straffelov, og at straffeloven giver hjemmel til at strafforfølge iranere, der har udført strafbare handlinger i udlandet, uanset om vedkommende er dømt og har afsonet en straf herfor. Det fremgår endvidere, at iranske domstole normalt ikke anerkender udenlandske domme i straffesager. Risikoen for dobbeltstraf bekræftes af de oplysninger, der er meddelt af UNHCR. Forurettede var iransk statsborger. Hendes familie, der bor i Iran og er bekendt med den foreliggende sag, må antages af have mulighed for og anledning til at anmelde den af tiltalte begåede forbrydelse til de iranske myndigheder. På dette grundlag finder vi, at der består en reel risiko for, at tiltalte efter udvisning til Iran vil lide overlast, og at dette forhold taler afgørende imod udvisning. Vi stem-

mer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.«.

T blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

U.2003.2337H (Udvisning): T, der var 54 år og statsborger i Algeriet, blev i landsretten idømt fængsel i ti år for røveri og forsøg på manddrab samt udvist for bestandig. Alene spørgsmålet om udvisning blev indbragt for Højesteret. T havde under sagen anført, at han ved en tilbagevenden til Algeriet ville risikere forfølgelse i form af dødsstraf, og at han i forvejen var idømt dødsstraf i Algeriet.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »Spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte ved tilbagevenden til Algeriet for de i denne sag pådømte eller andre forhold risikerer dødsstraf eller anden forfølgelse, som kan begrunde asyl, skal ikke indgå i vurderingen af, om der skal træffes bestemmelse om udvisning, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu § 26, stk. 1, nr. 6). Det bemærkes herved, at tiltalte har ansøgt om asyl, og at han, hvis denne ansøgning ikke imødekommes, vil kunne påberåbe sig beskyttelsen efter lovens § 31 før udsendelse til Algeriet. Herefter, og da der ikke i øvrigt er oplyst forhold, som taler mod udvisning af tiltalte, stadfæster Højesteret dommens bestemmelse herom, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.«. T blev udvist for bestandig.

U.2004.1798H (Udvisning): T blev idømt fem års fængsel for narkotikakriminalitet. T var indrejst i Danmark i 1997 som 19-årig på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. T var nu fraskilt og havde ingen børn. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende på grund af »risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet . . .«, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6). Spørgsmålet, om T ved tilbagevenden til Nigeria risikerer forfølgelse af en karakter, som kan begrunde asyl, skal herefter ikke indgå i vurderingen af, om der skal træffes bestemmelse om udvisning. Dette gælder således også en risiko for umenneskelige forhold under afsoning af en eventuel frihedsstraf for den lovovertrædelse, der er pådømt i denne sag, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det

bemærkes herved, at T vil kunne påberåbe sig beskyttelsen efter lovens § 31 før udsendelse til Nigeria. En eventuel risiko for, at T ved tilbagevenden til Nigeria idømmes frihedsstraf for det samme forhold, kan efter lovovertrædelsens karakter og grovhed sammenholdt med det oplyste om længden af en mulig frihedsstraf i Nigeria ikke føre til, at udvisning undlades i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6). Herefter, og da der ikke i øvrigt er oplyst forhold, som taler mod udvisning, tiltræder Højesteret dommens bestemmelse herom, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.«. T blev udvist med indrejseforbud gældende for bestandig.

Der kan endvidere henvises til **U.2003.2500HKK**.

7. Tidligere straffe samt påstande om udvisning:

U.2000.546H (Udvisning): T blev idømt fem måneders fængsel for narkotikakriminalitet og udvist for fem år. Af Højesterets dom fremgår: »Tiltalte er født i 1964 i Chile, hvorfra familien i 1974 flygtede til Peru. Han kom som 14-årig til Danmark i 1978 sammen med sine forældre og to halvbrødre. Hans far har siden forladt Danmark og har de sidste 4 år boet i Spanien. Tiltalte har været gift, men ægteskabet er opløst, og tiltalte bor hos sin mor. Han har ingen børn. Efter ankomsten til Danmark gik han i skole i 3-4 år (sprogskole, efterskole, folkeskolens 9. og 10. klasse og efg-basisår). Hans efterfølgende arbejdsmarkedstilknytning har været beskeden. Han behersker spansk i tale og skrift. Han har inden for det sidste tiår været i Chile flere gange, senest i 1998, og i den forbindelse besøgt familie dér. Tiltalte blev i 1986 for narkotikakriminalitet idømt en fængselsstraf på 3 år og 6 måneder. Der var tale om en fællesstraf omfattende en reststraf på 182 dage vedrørende en tidligere dom for blandt andet røveri. Han blev i 1988 idømt en hæftestraf på 30 dage, i 1993 en betinget fængselsstraf på 30 dage, i 1994 en hæftestraf på 14 dage, i 1995 en fængselsstraf på 1 år og 6 måneder, i 1996 en fængselsstraf på 3 måneder og i 1997 en fængselsstraf på 4 måneder. Siden 1986 er tiltalte således idømt fængselsstraf på samlet omkring 6 år.«.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets flertal (tre dommere): »Tiltalte kom til Danmark som 14-årig og har opholdt sig i Danmark i ca. 20 år. Herudover består hans væsentligste

tilknytning til Danmark i, at hans mor og to halvbrødre ligeledes opholder sig her. Han behersker spansk og har opretholdt tilknytning til sin familie i Chile. På denne baggrund finder vi, at tiltaltes tilknytning til Danmark ikke er så stærk, at udvisning i anledning af hans omfattende og alvorlige kriminalitet vil være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Vi stemmer derfor for i det hele at stadfæste dommen.«.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets mindretal: »Tiltalte kom til Danmark som 14-årig efter at have forladt Chile som 10-årig. Han har gået i dansk skole. Han har opholdt sig her i landet i ca. 20 år. Han har størstedelen af sin nærmeste familie her, men han har også en vis tilknytning til Chile. Han er i årenes løb straffet adskillige gange, men siden hans alvorligste kriminalitet blev pådømt i 1986, er han frem til 1995 ikke blevet dømt for alvorlige forhold. Han er i 1995 idømt fængsel i 1 år og 6 måneder, men er i øvrigt i 1990'erne alene idømt et begrænset antal kortere frihedsstraffe. Efter en samlet bedømmelse finder vi, at tiltaltes tilknytning til Danmark er så stærk, at udvisning på grund af hans hidtidige kriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Vi stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.«. T blev udvist for fem år.

U.2004.2756/3H (Udvisning): T1, T2, T3 og T4 blev idømt hhv. fængsel i ti år, fængsel i otte år, fængsel i otte år og fængsel i ti år for narkotikakriminalitet. T1 var indrejst i Danmark i 1969 som 2-årig. T2 var indrejst i Danmark i 1971 som 23-årig. T3 var indrejst i Danmark i 2002 og var nu 32 år. T4 var indrejst i Danmark i 1984 som 25-årig.

Vedrørende udvisning af de tiltalte udtalte landsretten: »De tiltalte er alle dømt for meget alvorlig narkotikakriminalitet og alle idømt langvarige straffe.

Tiltalte T3 har ingen tilknytning til det danske samfund. Der er derfor ikke noget hensyn, der taler imod udvisning. Tiltalte T1 kom til Danmark som 2-årig og har afbrudt af aftjening af værnepligt i Jugoslavien opholdt sig her siden. Han har ægtefælle og tre børn, der alle er danske statsborgere. Han har haft arbejde og behersker ud over albansk det danske sprog. Uanset at tiltalte T1

således har en stærk tilknytning til Danmark, finder landsretten, at hans gentagne narkotikakriminalitet er så alvorlig, at hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke taler afgørende imod udvisning, og at udvisning ikke vil stride mod det krav om proportionalitet, som må stilles efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Tiltalte T2 indrejste til Danmark i 1971 som 23-årig og opholdt sig her indtil 1977. I forbindelse med en straffesag blev han i 1983 udvist. Da indrejseforbuddet blev ophævet, indrejste han igen i 1992. Han har i 32 år været gift med sin danske ægtefælle. Han har ingen familie i Grækenland, men har bevaret en vis tilknytning til Grækenland, hvor han gennem alle årene har været på ferie, og hvor han og ægtefællen har boet i et par år. De forhold, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, taler herefter ikke afgørende imod udvisning, ligesom det proportionalitetsprincip, der følger af Menneskerettighedskonventionens artikel 8 ikke kan føre til andet resultat.

Tiltalte T4 blev ved Højesterets dom af 17. oktober 1997 frifundet for udvisning i forbindelse med en dom for alvorlig narkotikakriminalitet begået før den ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 gennemførte ændring af udlændingeloven. De hensyn til navnlig tiltaltes børn, der taler imod udvisning, foreligger stadig. Uanset dette finder landsretten, at hans gentagne narkotikakriminalitet er så alvorlig, at udvisning af ham nu ikke vil stride mod det krav om proportionalitet, som efter Menneskerettighedskonventionen må stilles.

Udvisningspåstanden tages derfor vedrørende de tiltalte T1, T2 og T4 i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, og § 32, og vedrørende tiltalte T3 i medfør af § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, og § 32, til følge med indrejseforbud gældende for bestandig.«.

Højesteret stadfæstede landsrettens dom. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at T1-T4 er udvist med indrejseforbud for bestandig. For så vidt angår T1, der kom til Danmark som 2-årig, lægger Højesteret vægt på, at han tidligere to gange er idømt betydelige straffe for narkotikakriminalitet og nu er idømt en langvarig frihedsstraf for meget alvorlig narkotikakriminalitet. Det er endvidere tillagt betydning, at han taler albansk og også på anden

måde, herunder ved aftjening af værnepligt, har bevaret tilknytning til sit hjemland.«

U.2005.1452H (Udvisning): T blev fundet skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed samt besiddelse af ca. 3800 gram amfetamin med henblik på overdragelse. T havde haft lovligt ophold i Danmark i godt 22 år. T blev i landsretten idømt fængsel i syv år. Om udvisningsspørgsmålet havde landsrettens flertal udtalt: »Ved afgørelsen om udvisning er retten i relation til de tilknytningskrav, der er fastsat i udlændingelovens § 26, og til det proportionalitetskrav, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskommissions artikel 8, stk. 2, opmærksom på, at tiltalte, som er polsk statsborger, kom til Danmark som 7-årig i 1979, og at han således har haft hele sin opvækst og skolegang i Danmark, hvor hans ægtefælle og 15-årige søn samt hans mor og 2 halvsøskende bor. Tiltalte har derfor en så stærk tilknytning her til landet, at en udvisning af ham vil virke særlig belastende og udgøre et betydeligt indgreb i hans familieliv og privatliv. Som anført i Højesterets dom af 26. januar 2001 (U.2001.856) må der i en sådan situation stilles meget strenge krav – afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland – til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. Tiltalte taler og forstår polsk. Tiltalte har endvidere en reel tilknytning til Polen, hvor han tager på sommerferie hvert år, ligesom han af og til er i Polen til jul. Han er gift med en polsk statsborger, som han i hjemmet taler polsk med, og bl.a. hans ægtefælles forældre og bror bor i Polen. Tiltalte har endvidere venner og bekendte i Polen, som også besøger ham i Danmark. De i forhold 1 og 2 nævnte hælerier af særlig grov beskaffenhed, som tiltalte er fundet skyldig i, har forbindelse til en eller flere personer, der bor i Polen. Tiltalte skal afsone en langvarig fængselsstraf, og først derefter vil der blive spørgsmål om at udsende tiltalte til Polen. Tiltaltes søn vil på dette tidspunkt være blevet myndig, og der er ikke noget retligt til hinder for, at tiltaltes ægtefælle, der er polsk statsborger, kan tage med tiltalte til Polen. På udsendelsestidspunktet vil der være mulighed for, at tiltalte kan påberåbe sig udlændingelovens § 50. Tiltalte er fundet skyldig i meget alvorlig narkotikakriminalitet. Han er endvidere som nævnt fundet skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed. Han er blevet idømt straf af fængsel i 7 år. Tiltalte er desuden, som det fremgår af gengivelsen af hans forstraffe, inden for de

seneste 10 år straffet flere gange med frihedsstraf, jf.(...). Tiltalte har således vedholdende begået kriminalitet. På den anførte baggrund finder 18 voterende, at det – uanset tiltaltes stærke tilknytning til Danmark – af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise tiltalte med indrejseforbud for bestandig.«

Højesteret stadfæstede landsrettens dom under henvisning til landsrettens grunde. T blev således udvist for bestandig.

Der kan endvidere henvises til **U.1999.1394H**, **U.1999.1500H**, **U.2001.856H**, **Østre Landsrets dom af 22. juni 2005** (se ovenfor) og **Højesterets dom af 19. august 2005**, j.nr. 133/2005 (se ovenfor).

3. Afgørelser fra EF-Domstolen

EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed m.v. sætter grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise EU-borgere. Dette kommer til udtryk i blandt andet følgende domme fra EF-Domstolen:

Calfa, Dom af 19. januar 1999: D. Calfa var i Grækenland blevet idømt fængsel i tre måneder for overtrædelse af loven om euforiserende stoffer samt udvist og pålagt livsvarigt indrejseforbud til græsk territorium. Sagen rejste spørgsmål om foreneligheden af bestemmelser i den nationale lovgivning med fællesskabsretten. Efter forelæggelse af præjudicielle spørgsmål udtalte Domstolen blandt andet, »at en straffedom kun kan medføre udvisning, såfremt de omstændigheder, der har ført til domfældelsen, er udtryk for et personligt forhold, der indebærer en trussel mod den offentlige orden« (præmis 24). Domstolen udtalte endvidere, »at der kun kan træffes en udvisningsafgørelse over for en fællesskabsborger som D. Calfa, såfremt hendes personlige adfærd, ud over hendes overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, har udgjort en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn« (præmis 25). Endelig udtalte Domstolen, at »EF-traktatens artikel 48, 52 og 59 og artikel 3 i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til indrejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, er til hinder for en lovgivning, der bortset fra visse undtagelser, navnlig af

familiemæssige hensyn, pålægger de nationale domstole at anordne livsvarig udvisning fra området af en statsborger fra en anden medlemsstat, der er fundet skyldig i erhvervelse og besiddelse af euforiserende stoffer udelukkende til personligt brug«.

Orfanopoulos, Dom af 29. april 2004: I forbindelse med afgørelser om udvisning fra det tyske territorium udtalte Domstolen blandt andet, at »artikel 39 EF og artikel 3 i direktiv 64/221 er til hinder for en national lovgivning eller praksis, hvorefter der, selv under hensyntagen til familiemæssige omstændigheder, anordnes udvisning fra territoriet af en statsborger fra en anden medlemsstat, som er blevet idømt en vis straf for bestemte lovovertrædelser, på grundlag af en formodning om, at denne statsborger skal udvises, uden at der tages et egentligt hensyn til gemings-

mandens personlige forhold eller den fare, vedkommende udgør for den offentlige orden«. Domstolen udtalte endvidere, at artikel 39 EF og direktiv 64/221 derimod ikke er »til hinder for udvisning af en medlemsstats statsborger, som er blevet idømt en vis straf for bestemte lovovertrædelser, og som udgør en aktuel trussel mod den offentlige orden, men som har haft et mangeårigt ophold i værtsmedlemsstaten og kan påberåbe sig familiemæssige omstændigheder for at modsætte sig udvisningen, såfremt den vurdering, som de nationale myndigheder foretager i hvert konkret tilfælde, af, hvor den rette balance mellem de foreliggende legitime interesser befinder sig, foretages under overholdelse af de generelle fællesskabsretlige principper og navnlig under behørig hensyntagen til grundrettighederne, herunder respekten for familielivet«.